

Un pictor simte adierea aripilor îngerești

Slujeste arta cu sfințenia cu care semeni de-ai lui slujesc în Sfântul Altar. Se închipuie într-un fel un sacerdot și forma sa de mărturisire a credinței este pictura. Propovăduiește Frumosul, Binele, Adevărul, trei principii ale Antichității. Nu-i place să-și trâmbeze credința, dar mărturisește că atunci când pictează simte aievea adierea unor aripi...

„Chilia” plină de șevalete

Șerban Popescu este un nume care s-a impus în ultimii 20 de ani în lumea artistică argeșeană și nu numai. Un pictor desăvârșit care și-a închinat întreaga viață artei sale, așa cum alții își închină cu ardoare existența lui Dumnezeu, nevoindu-se în chiliile mănăstirilor. Șerban Popescu își demonstrează râvna pe tărâmul artei în atelierul său. Aici este „chilia” lui. Sau altarul, în care doar el

are voie să păsească. E spațiul în care păstrează tăcerea asemeni unui isihast în căutarea sinelui și a divinității. Doar așa poate, cu modestia-i cuvenită, să-L imite pe El, Creatorul a toate. Pictorul este și el, în universul dintre cei patru pereți ai atelierului, un creator. De obiecte, de animale, de oameni, de lumi mai mult sau mai puțin reale. Aici, printre șevaletele sale, desprins din vacarmul marelui oraș, se simte puternic, invincibil, stăpân peste timp. La anumite intervale de timp, o dată sau de

doouă ori pe an, își scoate creațiile din „templul” său. Expozițiile personale sau de grup îl aduc în prim-plan. Totuși, contrar vremurilor pe care le trăim, artistul nu vrea publicitate ieftină, se ferește de reclamă în fața lumii. Iar după vernisajele la care este obligat să participe, recunoaște că de-abia așteaptă să se-ntoarcă în „chilia” sa, pentru a redeveni creatorul, micul Dumnezeu de odinioară. În urma trecerii penelului pe pânză iau naștere forme și chipuri. Preferă naturile statice, dar e considerat de către cunoscătorii drept unul dintre cei mai buni portrețiști din zonă.

Un strop de divinitate

Smerit, se sfiește să se fotografieze lângă lucrările sale. Consideră că nu omul este important, ci opera sa. „Ea rămâne în urma noastră, o lăsăm moștenire lumii, e puținul cu care contribuim la mersul înainte, spre progres, iar cei rămași ne vor depăși, ca și ei la rândul-le să fie depășiți de alții”, vorbește pictorul cu înțelepciune. Talentul pe care-l posedă îl consideră stropul de divinitate pe care Regele Universului l-a pus în el în clipa zămislirii. Și după ce a absolvit Facultatea de Arte Frumoase, a început să picteze icoane. O mai face și astăzi, dar sporadic, pentru că nu se simte vrednic să picteze chipuri de sfinți.

Smerit lângă operele sale

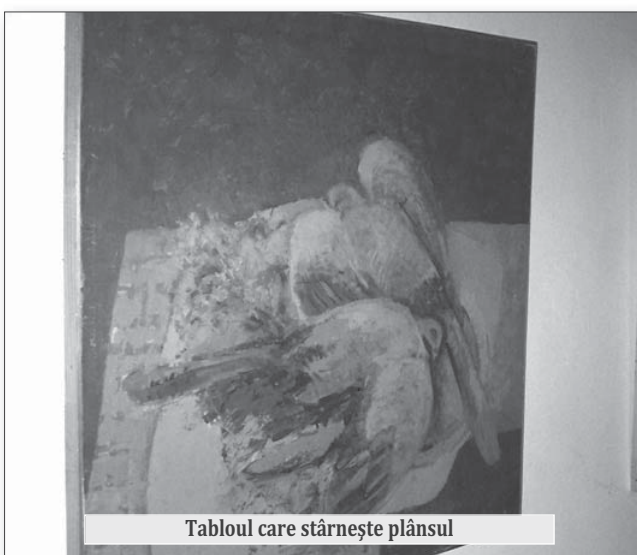
În ultimele zile, tot mai mulți piteșteni iubitori de artă au trecut pragul Galeriei „Metopa”, bucurându-și ochiul și sufletul cu picturile lui Șerban Popescu, cei mai mulți fiind impresionați de lucrarea

în care sunt înfățișați, pe o masă, doi porumbei morți. Autorul a vrut să stârmească o anumită stare privitorului și experimentul i-a reușit. Intenția nu a fost de a întrista, ci de a-l face pe cel pasionat de artă

conștient de fragilitatea vieții. A văzut doamne și domnițe cu ochii înlăcrimați. Printre ele și Laura Chirețu, o fostă elevă, una dintre sutele care, de-a lungul anilor, a deprins tainele desenului de la Șerban Popescu, care predă în continuare la Liceul de Artă „Dinu Lipatti”. De altfel, artistul mărturisește cu aerul unei povodanii că nu gloria, nu banii și nici laudele nu-l interesează. Altul e scopul vieții sale: „Să împrăști frumosul în jur, să faci bine oricui pe unde treci, să dai mărturie despre dumnezeirea care se manifestă în noi”. Pictorul recunoaște că fiecare tablou reprezintă pentru el o comoară neprețuită, pentru că acolo e o parte din inima lui. Și doar Mântuitorul a spus-o răspicat: „Acolo unde este comoara ta, este și inima ta...”

Fosta elevă Laura Chirețu

Tabloul care stârmește plânsul

După ultimele „mișcări” de la Sinod Preotul Caliope la Arhiepiscopia Râmnicului?

Ieri s-a încheiat ședința Sf. Sinod al Patriarhiei Române și, conform comunicatului de presă, s-au luat decizii importante și-n privința „rotirii” cadrelor. Un cleric a fost promovată la rang de episcop, iar un înalt ierarh a fost mutat în altă eparhie. Una dintre aceste „mutări” a stârmit și interesul clericilor și mirenilor argeșeni. Este vorba despre faptul că, prin trimiterea episcopului-vicar Emilian Lovișteanul de la Arhiepiscopia Râmnicului tocmai la Arad, s-a creat un post vacant în apropierea Curții de Argeș, în județul vecin, „peste dealuri” cum obișnuiesc mulți să spună despre ținutul vâlcean. Nu mai are cine-l secunda la conducerea eparhiei pe arhiepiscopul Varsanufie, astfel că mulți preoți, stareți, dar și dreptcredincioși de rând fac calcule. Se-nțelege că, teoretic, prioritate pentru a ocupa funcția de vicar al Râmnicului ar avea un cleric vâlcean. Totuși există o cutumă. În ultimii ani s-a

Pr. Protosinghel Caliope

practicat promovarea unor moldoveni în structurile superioare ale eparhiilor, indiferent de zona geografică a acestora. În aceste condiții, unii își pot imagina că însuși pr. protosinghel Caliope Ichim, consilier arhiepiscopal și omul de nădejde al părintelui Calinic Argeșeanul, ar putea pleca la Vâlcea! Dovedindu-și calitățile nu doar în planul duhovniciei, ci și în cel al administrației patrimoniului, părintele Caliope este considerat apt pentru saltul în funcția de vicar. Argumentul că monahul este

Fostul vicar N. Brânzea

moldovean nu este nici el de neglijat. Alții cred însă că mai potrivit ar fi pr. prof. univ. dr. Nicolae Brânzea care slujește la biserica „Sf. Ilie” din Pitești. Om de înaltă ținută intelectuală, părintele Brânzea are experiența vicariatului și-acesta ar fi un motiv suficient. Totuși, aceste două nume vehiculate pe cuprinsul eparhiei noastre sunt doar presupuneri. Nimeni nu știe când, dacă și pe cine va rândui Dumnezeu și Sf. Sinod în postul de vicar la Râmnicul Vâlcea.

Forfotă la Robaia Cuviosul Pafnutie devine ocrotitorul pictorilor

La ultima întrunire a membrilor Sfântului Sinod, printre alte decizii, s-a luat și o hotărâre care a adus mare bucurie în inimile dreptcredincioșilor argeșeni și musceleni. În rândul celor câțiva sfinți ocrotitori ai județului nostru va fi adăugat și Cuviosul Pafnutie, în fapt celebrul pictor bisericesc din vechime Părvu Mutu, care a trăit între anii 1657-1735. Acesta, după moartea soției sale, a îmbrăcat rasa monahală și a devenit călugăr isihast, sporit în râvnă duhovnicească. Își doarme somnul de veci la Mănăstirea Robaia și, după cum a subliniat chiar Patriarhul Daniel, nu întâmplător a fost canonizat în 2017, acest an fiind declarat de Patriarhie „Anul omagial al Iconarilor și Pictorilor de Biserici”. În calendarul bisericesc al anului viitor, în dreptul zilei de 7 august va fi trecut și numele Cuviosului Pafnutie de la Argeș, el urmând să fie prăznuit cum se cuvine în fiecare an la această dată,

alături de Sf. Teodora de la Sihla. Într-o declarație pe care a făcut-o în urmă cu câteva zile pentru „Trinitas TV”, Patriarhul i-a îndemnat pe toți dreptcredincioșii să-l accepte pe fostul pictor drept sfânt, să-l cinstească și să se roage lui cu încredere: „De-acolo din ceruri, Cuviosul Pafnutie mijlocește pentru fiecare și mai cu seamă pentru pictorii bisericești, pentru iconari, pentru sculptorii care lucrează în și pentru împodobirea bisericilor”.

Pentru marele eveniment din ziua de 6 august, la Mănăstirea Robaia, pregătirile sunt în toi. Forfota a pus

stăpânire pe acest așezământ monahal, măcuțele care se nevoiesc aici ocupându-se de îngrijirea spațiilor verzi și a grădinilor de flori, de curățenia chiliilor și a anexelor, zugrăvirea pereților și multe alte treburi gospodărești. Se estimează că, fiind și perioada concediilor, mii de credincioși din multe zone ale țării vor veni la Robaia, iar prezența Patriarhului Daniel dă o încărcătură aparte acestei zile unice. Călugărițele resimt deja presiunea sărbătorii care se apropie și fiecare se străduiește să fie la înălțimea momentului.

Pagină realizată de
Eduard TOMAZIU

Mănăstirea Robaia va fi luată cu asalt